

Arrest

nr. 183 190 van 28 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 21 augustus 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat Mr. F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juni 2009 vroegen de verzoekende partijen de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 5 september 2009 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 3 november 2009 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 41 454 van 8 april 2010 verwierp de Raad bij arrest nr. 41 454 van 8 april 2010 verwierp de Raad het voormeld beroep en weigerde eveneens de vluchtenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 juli 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard en werden de verzoekende partijen in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde.

Op 7 december 2011 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 80 443 van 27 april 2012 vernietigde de Raad de voormelde beslissing.

Op 14 december 2011 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 13 februari 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 22 mei 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet d.d. 5 juli 2010, ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 20 augustus 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard.

Op diezelfde dag nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen.

Op 3 oktober 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 4 juli 2013 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.10.2012 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadshaar van betrokkenen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkenen sinds 18 juni 2009 in België verblijven, cursussen Nederlands gevolgd hebben en de Nederlandse taal onder de knie zouden hebben (zie deelcertificaten, verklaring educatief medewerkster), een zeer ruime vriendenkring zouden opgebouwd hebben in België, een attest van deelname Cursus Maatschappelijke Oriëntatie voorleggen, Sis-kaarten hebben, de kinderen een bib-kaart voorleggen, dat mevrouw G.(...) uitermate werkwilgig is en zeer actief gezocht heeft naar werk, dat mevrouw G.(...) een attest van inburgering voorlegt en dat betrokkenen getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 18 juni 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 08 april 2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hen betekend op 20 december 2011 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 9 maand 21 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester Meulemans haalt aan dat betrokkenen dermate aangepast zijn aan de Belgische samenleving dat een terugkeer voor hen moreel onmogelijk is. We merken hierbij op dat betrokkenen reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten betekenden op 20 december 2011. Het is hun persoonlijke keuze geweest om na die datum nog een aanvraag 9ter in te dienen alsook onderhavige aanvraag 9bis. Het feit dat zij zich intussen verder geïntegreerd hebben, is te wijten aan hun eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan (zie verklaring directeur, rapporten, inschrijvingen), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van de kinderen al sinds 20 december 2011 plaats vindt in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Daarenboven kunnen betrokkenen gebruik maken van de schoolvakantie en is er van een onderbreking van het huidige schooljaar geen sprake. Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag (recht op onderwijs) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielpcedure. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. De raadsheer verwijst in dit verband ook naar het EVRM en het ECRM maar verzuimt te vermelden naar welke artikelen van deze verdragen hij precies verwijst.

Meester Meulemans vermeldt dat A.S.(...), de moeder van G.(...) S.(...), op legale wijze in België verblijft en een langdurige verwijdering een schending uitmaakt van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). We merken in dit verband op dat mevrouw A.S.(...) reeds sinds 04 juni 2003 in België verblijft, terwijl betrokkenen pas op 18 juni 2009, dus ruim 6 jaar later, in België aankwamen. Betrokkenen hebben dus gedurende een lange periode gescheiden geleefd van mevrouw A.S.(...) en lijken dan ook in staat om voor zichzelf te zorgen zonder de constante aanwezigheid van mevrouw A.S.(...). Via de moderne communicatiemiddelen kan de nauwe band die mevrouw A.(...) heeft met haar kleinkinderen ook verder onderhouden worden.

Mevrouw G.(...) S.(...) stelt aan het werk te kunnen gaan bij de firma Ancco Dienstencheques bvba indien zij een machtiging tot verblijf zou bekomen (zie Arbeidsovereenkomst of bediendencontract dd. 27 september 2012). De raadsman van betrokkene wijst erop dat de Raad van State meermaals besliste dat de schorsing van een arbeidsovereenkomst een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt. We merken hier op dat het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang de asielpcedure

niet was afgesloten. Vermits de asielpcedure werd afgesloten op 08 april 2010 vervalt tevens de officiële toestemming van betrokkene om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Er is dan ook geen sprake van het schorsen van een arbeidsovereenkomst.

De raadsheer stelt dat in het land van herkomst, Armenië, geen Belgische diplomatieke post bestaat en dat betrokkenen zich in die zin zouden moeten wenden tot de Belgische ambassade in Moskou. We merken hier echter op dat betrokkenen hun aanvraag per koeriersdienst (vb.: DHL, FedEx...) kunnen versturen naar het Belgische visumcentrum te Moskou of Sint-Petersburg en zich er niet noodzakelijkerwijze in persoon hoeven te melden (voor meer informatie zie: www.belgiumvac-ru.com). Dit argument kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt.

Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van hun middel zetten zij uiteen wat volgt:

"Overwegende dat vertogers op datum van 3 oktober 2012 een regularisatieverzoek indienden overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

(...)

Overwegende dat in de bestreden beslissing de verwerende partij vooreerst opwerpt dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State respectievelijk van 9 december 2009 en 5 oktober 2011;

Overwegende dat inderdaad de instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd vernietigd door de Raad van State op datum van 9 december 2009 maar dat de Staatssecretaris heeft aangegeven zich te willen houden aan de bepalingen van de vernietigde instructie;

Overwegende dat het basisverwijt van de Raad van State bij vernietiging van de instructie er uit bestond dat er een onderscheid werd gemaakt in toepassing van artikel 9bis tussen personen die een aanvraag hebben ingediend in functie van de instructie en de personen die gebruik maken van de gewone toepassing van artikel 9bis daar waar de instructie voorbijging aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van de buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene om machtiging van verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland;

Overwegende dat minstens indien de bestreden beslissing niet zou kunnen worden getoetst door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de vernietigde instructie zij nog wel moet worden getoetst aan artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat moet worden beoordeeld of de beslissing werd genomen naar de geest en naar de letter van de bepalingen van de wet;

Overwegende dat de bestreden beslissing van 4 juli 2013 uitgebreid werd gemotiveerd maar op een dergelijke wijze dat welke uitzonderlijke omstandigheid dan ook die wordt opgeroepen door verzoekers dit maar moet worden uitgelegd in hun nadeel daar waar iedere vorm van integratie volgens de verwerende partij noch min noch meer gevolg zou zijn van het gedrag van vertogers die zich willens nillens blijven nestelen in illegaliteit;

Dat deze verklaring zoals supra gesteld niet toekomt in de ontvankelijkheidsfase doch wel een oordeel ten gronde inhoudt van het verzoek tot regularisatie zodat ten onrecht de aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 oktober 2012 werd afgewezen als zijnde niet ontvankelijk;

Overwegende dat vertogers willen laten gelden dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 9bis wanneer het verzoek niet ontvankelijk wordt verklaard louter op grond van het feit dat de verwerende

partij verwijst naar de ongegrondheid van de opgeworpen argumenten houdende net de motivering van de uitzonderlijke omstandigheden;

Overwegende dat de criteria voor de ontvankelijkheid door de verwerende partij ten onrechte wordt verward met de criteria voor de grond van het regularisatieverzoek;

Overwegende dat onbetwistbaar de verwerende partij in haar motivering stelt dat er geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 omdat de loutere en discretionnaire appreciatie van de verwerende partij niet uitzonderlijk zouden zijn;

Overwegende dat evenwel de verwerende partij weliswaar een ruime appreciatiemogelijkheid heeft maar dat deze niet zover gaat dat op lapidaire wijze alle middelen maar moeten worden verworpen zelfs stellende dat indien ze hout zouden snijden dit toch maar het gevolg is van een volgehouden en moedwillige intentie tot het zich nestelen in illegaliteit;

Dat deze vaststelling volstrekt wordt gelaten voor de verwerende partij daar waar net de blijken van integratie net kunnen aangeven welk een engagement er bestaat in hoofde van verzoekers om te functioneren in deze maatschappij als waardevolle burgers;

Overwegende dat juridisch de motivering van de verwerende partij volstrekt ingaat in de bepalingen van artikel 9bis daar waar gewoon de appreciatie ten gronde wordt gegeven van het begrip uitzonderlijke omstandigheden zonder dit in te vullen louter stellende dat wat vertogers ook mogen beweren er geen sprake kan zijn van een uitzonderlijke omstandigheid die de aanvraag in het Rijk zou verantwoorden of dat, indien de uitzonderlijke omstandigheid er al zou zijn deze louter te wijten is aan het gedrag van vertogers door geen gevolg te geven aan het eerste bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 20 december 2011

Overwegende dat de verwerende partij volstrekt voorbijgaat aan het feit dat vertogers op basis van hun medische argumenten op 5 december 2009 naast de asielpcedure eveneens procedure ingesteld hebben strekkende tot regularisatie van hun precair verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ten verzoeken van eerste vertoger en dat deze regularisatieaanvraag eerst werd afgewezen op 22 mei 2012;

Dat de verwerende partij perfect op de hoogte is van het feit dat vertogers, willen zij het vereiste belang niet verliezen in welke administratieve procedure strekkende tot machtiging verblijf dan ook weze het de asielpcedure, een procedure overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, of conform artikel 9ter ten allen tijde tot op het ogenblik van het nemen van de beslissing verblijf dienen te houden in het Rijk willen zij het vereiste belang niet verliezen;

Overwegende dat vertogers zich dan ook ten overstaan van de verwerende partij bevinden in een zogenaamde catch-22 situatie waar ze nooit, indien de verwerende partij haar huidige wijze van redenering aanhoudt, op een nuttige wijze een regularisatieberoep kunnen indienen overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 daar waar ofwel zij zich schikken tot welk bevel dan ook om het grondgebied te verlaten en ieder belang verliezen in welke procedure 9bis of 9ter dan ook met een negatieve beslissing voor gevolg, ofwel toch hun belang behouden waarna uiteraard in de redenering van de verwerende partij zij ook maar moeten worden afgewezen omdat zij zich niet schikken naar enig bevel om het grondgebied te verlaten ... ;

Overwegende dat het bovendien niet toekomt aan de verwerende partij vertogers hun graad van integratie te verwijten nu zij correct zich hebben gehouden aan de toepassing van de wet willen zij met enige kans op succes verblijfsrecht bekomen in het Rijk;

Overwegende dat vertogers niet anders kunnen aantonen dan door het bezit van een blanco strafregister, het bezit van alle nuttige attesten, certificaten en diploma's voor integratie, het bezit van een arbeidsovereenkomst, het feit dat de kinderen school lopen en bovendien andere familieleden in het Rijk aanwezig zijn die zorgen voor de nodige morele en materiële steun; Dat dit niet kan worden nuttig betwist;

Dat de verwerende partij dan ook heeft nagelaten naar genoegen van recht te antwoorden op de middelen van vertogers zodat dient te worden besloten tot een schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 alsook schending van de formele motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, waarover infra meer;

Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond."

De instructie van 19 juli 2009 waarop de verzoekende partijen zich beroepen werd, zoals zij zelf ook aangeven, door de Raad van State vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 en dit omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen" en omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorgehouden domein wordt betreden". Het vernietigingsarrest

stelt “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat de verzoekende partijen zich niet meer kunnen beroepen op de instructie. Ingevolge de vernietiging kan de instructie niet langer beschouwd worden als een geldige rechtsbron.

Ook de beschouwingen van de verzoekende partijen als zou de verwerende partij zich ertoe geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doet geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat er buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond, hetgeen in casu volgens de verwerende partij niet het geval is.

De kritiek van de verzoekende partijen doet geen afbreuk aan de geldende bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet in principe worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Op dit principe bestaan drie uitzonderingen:

- de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid),
- wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft (artikel 9bis)
- de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte kan onder welbepaalde voorwaarden een machtiging tot verblijf aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 9ter);

In casu is enkel de tweede uitzondering aan de orde en meer bepaald het begrip “*buitengewone omstandigheden*”. Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, restrictief moet worden geïnterpreteerd.

De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

“*Buitengewone omstandigheden*”, zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek. Vooreerst dient te worden nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, enz...

Echter, omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele

vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.

In casu blijkt de bestreden beslissing zeer uitgebreid te zijn gemotiveerd. Uit nazicht van het administratief dossier en meer bepaald de aanvraag tot verblijf ingediend door de verzoekende partijen blijkt dat de verwerende partij elke ingeroepen buitengewone omstandigheid heeft onderzocht en hieromtrent een antwoord heeft geformuleerd.

Door op een algemene wijze enkel te stellen dat elke door hen ingeroepen buitengewone omstandigheid in hun nadeel wordt uitgelegd maken de verzoekende partijen geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Verzoekers uiten kritiek op de beoordeling van de verwerende partij *“waar iedere vorm van integratie noch min, noch meer het gevolg zou zijn van het gedrag van verzoekers die zich willens nillens nestelen in illegaal verblijf”*.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat zulks nergens als dusdanig te lezen valt in de bestreden beslissing. Wel motiveert de verwerende partij dat de ingeroepen integratie niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Verder stipt de verwerende partij aan dat ten aanzien van de verzoekende partijen reeds op 20 december 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen en dat ze sindsdien illegaal in België verblijven. Ze leidt daar uit af dat de duur van de procedures niet onredelijk lang was, alsook dat het feit dat ze ondertussen verder geïntegreerd zijn, te wijten is aan hun eigen houding met name door geen gehoor te geven aan de vertrekplicht, door steeds opnieuw procedures te beginnen en hierdoor hun verblijf te verlengen.

Het determinerend motief dat hierin terug te vinden is, is dat de integratie (ongeacht de wijze waarop ze tot stand is gekomen) niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Zulks is geheel in lijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198 769).

Anders dan wat de verzoekende partijen voorhouden heeft de verwerende partij wel degelijk onderzocht of er buitengewone omstandigheden voorhanden waren. Bovendien blijkt zeer duidelijk uit de aanvraag dat zij een antwoord heeft geboden op de ingeroepen buitengewone omstandigheden. De verzoekende partijen hebben zelf hun integratie ingeroepen als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat de verwerende partij verwijst naar de ongegrondheid van de opgeworpen argumenten in plaats van naar de buitengewone omstandigheden.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij er volledig aan voorbij is gegaan dat zij nog een procedure lopende hebben inzake hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat zij in het Rijk dienen te verblijven willen zij hun belang behouden bij deze procedure, dient de Raad op te merken dat zij dit niet als buitengewone omstandigheid hebben ingeroepen in hun aanvraag. Het komt aan de verzoekende partijen toe om duidelijk in de aanvraag uiteen te zetten welke de buitengewone omstandigheden zijn waarop zij zich beroepen. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hier geen aandacht aan te hebben besteed. De verzoekende partijen lijken er aan voorbij te gaan dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid van de aanvraag, met name of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden bestaan. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in.

Het betoog van de verzoekende partijen laat niet toe een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vast te stellen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook van het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen en in het bijzonder van het redelijkheids-, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Ter adstruering van hun middel zetten zij uiteen wat volgt:

“Overwegende dat de beslissing waarbij de verwerende partij komt tot de afwijzing van het regularisatieverzoek in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 als zijnde niet

ontvankelijk in strijd werd genomen met de bepalingen van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Dat de verwerende partij al dan niet opzettelijk een kringredenering organiseert waarbij vertogers, steeds in de redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken, nooit op een nuttige wijze een regularisatieverzoek overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 kunnen indienen;

Dat uwe Raad zal vaststellen dat de verwerende partij vertogers verwijt geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verwijt dat zij zich hebben geïntegreerd in het Rijk stellende dat die integratie louter te wijten is aan een ongepaste persistentie om in het Rijk te kunnen verblijven¹⁵ maar dat er niet kan worden voorbijgegaan aan het feit dat vertogers moeten blijven in het Rijk hangende hun procédures overeenkomstig artikel 9bis of 9ter van de wet van 15 december 1980 willen zij niet het vereiste belang verliezen;

Overwegende dat de verwerende partij perfect dan ook op de hoogte is van het reilen en zeilen en van de verplichtingen die hij oplegt aan personen die om een regularisatie van hun preciaire administratieve verblijfstoestand verzoeken en deze manifest naast zich neerlegt waardoor de beslissing volstrekt onredelijk is en werd genomen in strijd met het Algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen, het Redelijkheidsbeginsel in het bijzonder;

Dat bovendien de buitengewone omstandigheden allemaal maar op een hoopje worden gegooid en afgedaan als zijnde irrelevant of onbelangrijk zodat het verzoek moet worden verworpen als zijnde niet ontvankelijk;

Overwegende dat het negeren van de minutieus opgesomde middelen van vertogers in hun inleidend verzoekschrift op zich een gebrekkige motivering inhoudt zodat dient te worden besloten tot een schending van de formele motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in het algemeen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 in het bijzonder;

Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing van de verwerende partij als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en moet worden vernietigd;

Overwegende dat zoals supra werd aangetoond de motivering in feite en in rechte dient te worden beschouwd als zijnde niet draagkrachtig derhalve als zijnde niet bestaande in feite noch in rechte wat een inbreuk betekent op de verplichting tot uitdrukkelijke motivering in bestuurszaken in het algemeen en met artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 in het bijzonder maar bovendien in strijd is met het algemeen beginsel van de verplichting tot de inhoudelijke afdoende motivering;

Dat vertogers wel duidelijk hebben aangegeven aan de hand van de stukken en het administratief dossier dat zij wel degelijk ten allen tijde hebben getracht om in het Rijk regelmatig verblijf te kunnen krijgen en dat zij hier alle middelen van recht hebben uitgeput met inbegrip van de procédures overeenkomstig artikel 9bis en 9ter van de wet van 15 december 1980 wat bezwaarlijk door de verwerende partij aan vertogers kan worden verweten;

Dat vertogers inderdaad op verschillende tijdstippen illegaal verblijf hielden in het Rijk maar dat zij ook dan de verplichting tot verblijf rustte op straffe van het verlies van het vereiste belang wat evenmin nuttig kan worden betwist;

Dat zoals supra aangegeven de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze inbreuk op de verplichting tot zorgvuldigheid sanctioneert met vernietiging van de genomen administratieve beslissing;

Dat vertogers dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Overwegende dat minstens de verwerende partij heeft gehandeld in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur daar waar de beslissing niet kan worden omschreven als zijnde een voorbeeld van zorgvuldigheid en redelijkheid;

Dat inderdaad een normaal en voorzichtig redelijk mens in dezelfde situatie niet kan aannemen dat de administratie aan de hand van het administratief dossier en de stukken komt töt de beslissing die zij thans heeft genomen op 18 februari 2013;

Dat minstens op deze grond de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd."

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet heeft miskend; dat zij op alle ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft geantwoord en dat het determinerend motief betreffende de ingeroepen integratie erin bestaat dat zulks de verzoekende partijen niet belet om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Het betoog van de verzoekende partijen dat zij zich niet bewust in illegaal verblijf genesteld hebben, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat hun integratie hen niet belet om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst.

De verzoekende partijen herhalen grotendeels hetgeen zij reeds hebben aangevoerd in hun eerste middel. Het volstaat te deze dan ook te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Zo werd ook reeds aangestipt dat de verzoekende partijen het verlies van hun belang bij de hangende procedures niet hebben ingeroepen in hun aanvraag als zijnde een buitengewone omstandigheid en werd aangestipt dat de ononvankelijkheidsbeslissing geen verwijderingsmaatregel is.

Het betoog van de verzoekende partijen laat niet toe te besluiten tot een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het loutere feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de door de verwerende partij gemaakte beoordeling kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en voor zover zij tot doel hebben de Raad te vragen de ingeroepen buitengewone omstandigheden opnieuw te beoordelen, merkt de Raad op dat zulks hem niet toekomt. De Raad kan enkel een wettigheidscontrole uitoefenen.

Anders dan wat de verzoekende partijen pogen voor te houden heeft de verwerende partij haar beslissing omstandig gemotiveerd en is ze wel degelijk ingegaan op elke door de verzoekende partijen ingeroepen buitengewone omstandigheden. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Evenmin maken de verzoekende partijen aannemelijk dat de verwerende partij niet zorgvuldig zou hebben gehandeld. Zoals hiervoor reeds gesteld blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partijen minutieus heeft behandeld, rekening houdend met alle aangebrachte stukken en alle daarin aangevoerde buitengewone omstandigheden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU